

Катедра за српску књижевност са
јужнословенским књижевностима
Филолошки факултет
Београд, Студентски трг 3

Изборном и Наставно-научном већу Филолошког факултета
Универзитета у Београду

На седници Наставно-научног и Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду, одржаној 21. маја 2014. прихваћен је предлог Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима и Комисије за план и развој Филолошког факултета да се покрене изборна процедура за унапређење **др Бошка Сувајџића** у звање **редовног професора** за научну област Српска књижевност, предмет Народна књижевност. У Комисију су именовани: академик, проф. др Нада Милошевић-Ђорђевић; др Зоја Карановић, редовни професор; др Томислав Јовановић, редовни професор и др Снежана Самарџија, редовни професор.

Након објављивања конкурса (*Послови*, бр. 572, 4. 6. 2014.) и упознавања са конкурсним материјалом (допис бр. 1609/1, 23. 6. 2014.), Комисија има част да Већу Филолошког факултета саопшти следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс за једног редовног професора за предмет Народна књижевност, јавио се **др Бошко Сувајџић**, који на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима предаје Народну књижевност у звању ванредног професора (од 2010). Кандидат је приложио све податке предвиђене конкурсним захтевима.

Др Бошко Сувајџић је рођен 1965. у Драгињу. Гимназију је учио у Шапцу. Дипломирао је 1989. на Филолошком факултету у Београду (Група за југословенске књижевности и српскохрватски језик), где је завршио постдипломске студије и одбранио магистарски рад 1994. (*Иларион Руварац и народна књижевност*). На истом Факултету је докторирао 2004. (*Српска хајдучка епика у јужнословенском контексту*). На Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду запослен је од 1990., када је изабран за асистента-приправника (предмет Народна књижевност). Бирао је и потврђен у звању асистента, доцента (2004.) и ванредног професора (2010.). Током 1993-1995. боравио је у Бугарској где је обављао дужност лектора за српски језик на Софијском универзитету *Св. Климент Охридски*. У школској 1997/1998. држао је предавања на Институту за славистику (Würzburg, Немачка), у својству гостујућег лектора. Био је укључен у рад научних пројеката Филолошког факултета (1996-2000, *Историја и историчари српске књижевности*, руководилац проф. др Н. Милошевић-Ђорђевић; 2001-2005, *Српско усмено стваралаштво: наслеђена грађа до краја 19. века*, руководилац проф. др Н. Милошевић-Ђорђевић) и Института за књижевност и уметност у Београду (2006-2010, *Српско усмено стваралаштво*, руководилац проф. др С. Самарџија), а тренутно је руководилац пројекта *Српско усмено стваралаштво у интеркултурном коду* (Институт за књижевност и уметност).

На Филолошком факултету држи предавања и вежбања на предмету *Народна књижевност*, као и на курсевима *Фолклорни елементи у настави српске књижевности*, *Књижевност и медији у настави*, *Усмено и писано у српској књижевности* (основне академске студије); *Певач и традиција* (мастер студије), а у склопу докторских студија предмет *Српска усмена поезија у јужнословенском контексту*.

Осим основних наставних и научних обавеза др Бошко Сувајцић је укључен у све активности Катедре за српску књижевност (био је заменик управника и вршилац дужности управника 2006 – 2009), а посебно се ангажовао током досадашњих акредитација студијских програма. Био је члан Управе Друштва за српски језик и књижевност Србије, и председник Друштва током два изборна периода (2010 – 2014). Председник је Управног одбора Вукове задужбине, члан Одбора Вукове задужбине за доделу награда у науци, члан Управног одбора Музеја позоришне уметности, Удружења драмских писаца Србије, као и Управног одбора Задужбине „Десанка Максимовић“, чији је био в. д. управник. Обавља функцију заменика управника Међународног славистичког центра (Филолошки факултет, Београд). Изабран је за првог председника Удружења фолклориста Србије (2014.). На 15. Међународном конгресу слависта који је од 20. до 27. августа 2013. године одржан у Минску (Белорусија), др Бошко Сувајцић је изабран за председника Међународног комитета слависта, светске организације слависта.

Проф. др Бошко Сувајцић је главни уредник *Годишњака* Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, члан редакције часописа *Књижевност и језик* и *Анали Филолошког факултета*, као и едиције „Савремена српска драма“ Удружења драмских писаца Србије. Такође је и један од уредника едиције „Српско усмено стваралаштво“ Института за књижевност и уметност у Београду.

Уз пријаву на конкурс др Бошко Сувајцић је, према уобичајеној процедури, приложио комплетну библиографију

І Академски радови

1. Одбрањена магистарска теза: <i>Иларион Руварац и народна књижевност</i> , (Филолошки факултет, Београд, 02.02.1994)		
2. Одбрањена докторска дисертација: <i>Српска хајдучка епика у јужнословенском контексту</i> (Филолошки факултет, Београд, 21.06.2004)		

ІІ Књиге

Књиге (монографије и приређена издања) објављене до 2010.		
1. <i>Из житија српске госпоре</i> /избор/ Београд: Народна књига, 1997. (Сто класика Народне књиге ; књ. 46)		
2. <i>Народна књижевност: Епске песме у старијим записима</i> /прир/, Београд – Крагујевац: Филолошки факултет – Нова светлост, Библиотека Лицеј, књ. 3, 1988, 311 стр (предговор, напомене, коментари, речник, белешке уз текстове: стр. 5-29, 167-172, 306-308.		
3. <i>Епске песме о хајдуцима и ускоцима. Антологија.</i> /прир/, Београд, Гутенбергова галаксија, Библиотека „Српске народне умотворине“, књ. 5, ур. М. Баврлић, 2005, 331 стр: предговор: 5-58, напомене: 331-423; библиографија, регистри, речник: 430-448.		
4. <i>Јунаци и маске: Тумачења српске усмене епике</i> , Београд, Друштво за српски језик и књижевност Србије Чигоја штампа, 2005, 331 стр.		
5. <i>Иларион Руварац и народна књижевност</i> , Библиотека „Српско усмено стваралаштво књ. 2, уредник С. Самарџија, Институт за књижевност и уметност, Друштво за српски језик и књижевност Србије, Београд, 2007, 524 стр. Награда Вукове задужбине за науку у 2007. години.		
Књиге објављене након претходног избора		
6. <i>Певач и традиција</i> , Београд: Завод за уџбенике, 2010, 291 стр. Награда „Миле Недељковић“ за најбољу фолклористичку књигу у 2010. години (Аранђеловац)		
7. <i>Дновиде воде (Фолклорни елементи у српској књижевности)</i> , Orpheus –		

Филолошки факултет Универзитета у Београду, Нови Сад, 2012, 448 стр.		

III. Студије

1. Смрт мајке Југовића и Стојанка мајка Кнежополка Скендера Куленовића, <i>Књижевност и језик</i> , Београд, XXXVI / 2, 1989: 157-161		
2. Српски Шекспир и српски Хомер, <i>Књижевност и језик</i> , XXXVIII/3, 1991: 305-315		
3. Тихомир Ђорђевић: Народне песме из Лесковачке области, <i>Гласник Етнографског института</i> , Београд, XL, 1992, str. 195-199. – Приказ		
4. Лаза Костић и наша народна епика: Лаза Костић и српски и европски романтизам, <i>Научни састанак слависта, Међународни славистички центар (ЗМСЦ)</i> , Београд, 21 / 1, 1993, 203-215		
5. Бановић Страхиња: типолошки оглеф, <i>Зборник Матице српске за књижевност и језик</i> , Нови Сад, XLI / 1, 1993: 13-39		
6. Преглед мотива усмене књижевности у романима Иве Андрића: <i>Иво Андрић у своме времену</i> , ЗМСЦ, 22 / 1, 1994: 111-120.		
7. Самоисказивање приче Иве Андрића, <i>Књижевност и језик</i> , XLI / 1-2, 1994: 89-95		
8. <i>Poetikata na smýrtta v bugarâcite, Balkanisti-en forum</i> , Blagoevgrad, III/3, 1994: 16-28		
9. С. Самарџија, Српске народне загонетке, <i>Књижевност и језик</i> , XLIV /1-2, 1996: 154-158. – Приказ		
10. Ђ. Даничић: Пословице (Загреб, 1871), репринт издање, поговор З. Бојовић – Д. Мршевић-Радовић, Београд, 1996, <i>Књижевност и језик</i> , XLIV / 3-4, 1996: 183-185. – Приказ		
11. Zadùbinite kato sveti mesta v srýbskata ustna epi~eska tradiciã, <i>Свети места на Балканите</i> , Blagoevgrad, Me`dunarodniãt universitetski seminar za balka nisti~ni prou~vania i specializacii pri ÆZU Neofit Rilski, 1996: 321-331.		
12. Два промишљања српске историје: Иларион Руварац и Панта Срећковић, <i>Даница, Српски народни илустровани календар</i> , ур. М.Матицки – Н. Милошевић-Ђорђевић, Београд, IV, 1997: 212-216.		
13. Библија и мотиви наше народне епске поезије, ЗМСЦ, 26/1: 173-185.		
14. Бугарштице. <i>Свет речи, школски часопис за српски језик и књижевност</i> , Београд, 2-3, 1997: 32-34.		
15. Manfred Jähnichen : O zakonu protivnosti oder: Ivo Andrićs Appell zur Toleranz im Roman Travnička hronika Ivo Andrić 1892-1992Beitrage des Zentenarsymposiums an der Otto-Friedrich-Universität Bamberg im Oktober 1992, Anzeiger für Slavische Philologie, Akademische Druck-u. Verlagsanstalt, Graz : Austria, XXIV, 1997, str. 201-203. – Prikaz		
16. Митска и функционална смрт Марка Краљевића, <i>Краљевић Марко – историја, мит, легенда</i> , прир. Н. Љубинковић, <i>Расковник</i> , 1997, XXIII 87-90, Београд, 1998: 205-229		
17. О природи епске формуле: <i>Ново читање традиције. Историја и поетика српске књижевности</i> , <i>Књижевна критика</i> , XXVII, пролеће-лето, 1998, Београд: 24-35		
18. О старости и месту настанка епске поезије код Јужних Словена: <i>Народна епска поезија и историја</i> . Зборник Филолошког факултета Универзитета у Приштини, 8, 1998: 193-217		
19. Натписи на стећцима као вид усмене епске (ауто)биографије. <i>Српска аутобиографска књижевност</i> , ЗМСЦ, 27 / 1, 1998: 55-69		
20. Паралелизам у једној епској песми: Почетак буне против дахија: <i>Свет речи</i> , Београд, 6-8, 1998: 44-48.		
21. Рецепција косовског предања у бугарској фклористици. <i>Српски језик</i> , Научно друштво за неговање и проучавање српског језика. Филолошки факултет, Београд – Филозофски факултет, Никшић, Студије српске и словенске, серија I, год. III, Београд., 1-2, 1998: 491-517		

22. Поновљено издање народних приповедака. <i>Расковник</i> , пролеће 2000, XXVI / 99, Београд, 2000: 155-163. – Приказ		
23. Прозне парафразе епских песама о Марку Краљевићу, Развој прозних врста у српској књижевности, <i>ЗМЦ</i> , 29 / 2, 2000: 117-129		
24. <i>Даница</i> : српски народни илустровани календар за годину 2001, <i>Књижевност и језик</i> , XLVIII 1-2, 2001: 143-148. – Приказ		
25. Ненад Љубинковић: Пјеванија црногорска и херцеговачка Симе Милутиновића Сарајлије (Београд, 2000), <i>Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор</i> , Београд, (1999-2000), LXV-LXVI / 1-4, (објављено 2001) : 226-228. – Приказ		
26. Функција епских формула у <i>Горском вијенцу</i> , <i>Зборник Матице српске за књижевност и језик</i> , XLVIII / 1, Нови Сад, 2001: 69-88		
27. <i>О поетској историји и историјској поезији српског народа</i> , <i>Зборник Матице српске за књижевност и језик</i> , XLVIII / 1, Нови Сад, 2001: 201-207. – Приказ		
28. Историјска драма и херојски свет, <i>Књижевност и језик</i> , XLVIII / 3-4, 2001: 93-98. – Приказ		
29. Генеа косовске епске легенде. Центар за митолошке студије. Ванредни научни скуп, 1. Косовски мит 1389-1999. Први ванредни скуп Центра за митолошке студије студије Србије, одржан у Крагујевцу 20. јуна 2000; ур. М. Стојановић; пр. Ж. Андрејић, Рача, 2001: 289-342.		
30. Јунаци и маске: типови карактеризације епског јунака. Свет речи, Београд, 13-14, 2002: 19-24.		
31. О иницијалним формулама српске и бугарске хајдучке поезије. <i>Српска књижевност у контексту европске књижевности, inicijalnim formulama srpske i bugarske hajdu~ke poezije</i> , <i>ЗМЦ</i> , 30 / 2, 2002: 175-189.		
32. Иларион Руварац: између историје и традиције. <i>Словенско средњовековно наслеђе. Зборник посвећен проф. др Ђорђу Трифуновићу</i> , Београд, 2002: 637-653.		
33. <i>Даница</i> : српски народни илустровани календар за годину 2002, <i>Књижевност и језик</i> , XLIX 1-2, 2002: 181-183. – Приказ		
34. Две студентске расправе Илариона Руварца, <i>ЗМЦ</i> , 2004: 331-343.		
35. Јунаци устаничке епике Филипа Вишњића. <i>Призор</i> : часопис за културну историју Јадра, Центар за културу Вук Караџић, Лозница, 3, 2004: 28-48.		
36. Ка поетици устаничке епике Филипа Вишњића, <i>Братство</i> , Друштво „Свети Сава“, Београд, VIII, 2004: 29-65.		
37. Препрошена девојка: модели јуначке женидбе у песамама о хајдуцима и ускоцима, <i>Књижевност и језик</i> , LI / 3-4, 2004: 329-351.		
38. Орање Краљевића Марка у варијантама. Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Београд, I, 2005: 75-106		
39. Три добра јунака. <i>Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор</i> , Београд, LXX / 1-4, 2004 (објављено 2005): 27-68.		
40. Епска песма и историјско предање, <i>Књижевност и језик</i> , LI 1-2, 2005: 73-85.		
41. Модели борбе у устаничкој епици Филипа Вишњића, <i>ЗМЦ</i> , 34/2, 2005: 3-16		
42. Новак и Марко – историја и мит, <i>Неохеленско наслеђе код Срба</i> , I, Катедра за неохеленске студије. Зборник посвећен обележавању десете годишњице оснивања Катедре и седамдесетогодишњици њеног првог управника професора Миодрага Стојановића, ур. М. Јовановић, Филолошки факултет, Београд, 2005: 87-108.		
43. Иларион Руварац о Панти Срећковићу. <i>Митолошки зборник</i> , ур. М. Стојановић, пр. Ж. Андрејић, Центар за митолошке студије Србије, Рача-Београд, 14, 2005: 97-125		
44. Косовска трилогија Младена Шеварлића. <i>Драма</i> , часопис Удружења драмских писаца Србије, 13, Београд, 2005: 54-59.		
45. Записи са „Ничије земље”. <i>Хришћанско и паганско у поезији Десанке Максимовић</i> , зборник радова, Десанкини мајски разговори, књ. 22, прир. А. Ћосић- Вукић, Београд, 2005: 31-47.		
46. Смеховно и опсцено у љубавним песамама „Ерлангенског рукописа”, Научни састанак слависта у Вукове дане, <i>ЗМЦ</i> , 35/2, Београд, 2006: 83-95.		

47. Хронотоп у песмама о хајдуцима и ускоцима, <i>Књижевност и језик</i> , Београд, 2006, I 47-69.		
48. Преписка Илариона Руварца и Константина Јиречека, <i>Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, Посвећено успомени на др Живана Живковића</i> , година II, Београд, 2006: 179-223.		
49. Српска хајдучка епика у јужнословенском контексту, <i>Зборник Матице српске за књижевност и језик</i> , Нови Сад, 2006, књ. LIII, св. 1-3/2005: 569-585.		
50. О јунацима устаничке епике Филипа Вишњића. <i>Настајање нове српске државе</i> , Зборник радова са научног скупа и поводом њега, пр. Н. Љубинковић, Велика Плана, 2006: 59-81.		
51. Транспозиција историјског у фикционално у епским песмама о котарским Ускоцима. <i>Књижевност и историја</i> , VIII, Транспозиција историјских догађаја и личности у епској песми, спеву и епу, Зборник реферата са научног скупа одржаног у Нишу, Центар за научна истраживања САНУ и Универзитета у Нишу, Одсек за књижевност, Ниш, 2006: 53-76.		
52. Неисторијске песме и лирско-епске врсте, <i>Књижевност и језик</i> , LIV, 1-2, Београд, 2007: 65-79.		
53. Иларион Руварац и митолошка школа, <i>Митолошки зборник</i> , 16, Темат: Академик Мирослав Пантић, ур. М. Стојановић, прир. Ж. Андрејић, Центар за митолошке студије Србије, Рача-Београд, 2007: 139-159.		
54. Иларион Руварац - с(а)вест свога времена, <i>Зенит</i> , магазин за књижевност, уметност и философију, ур. С. Станишић, год. II, бр. 4, април 2007: 27-34		
55. Семантика сакралног простора у збирци „Тражим помиловање” Десанке Максимовић, Збирка „Тражим помиловање”. <i>Десанкини мајски разговори</i> , књ. 23, прир. А. Ћосић-Вукић, Београд, 2007: 199-211		
56. Поезија стварности и стварност поезије (Песме о смрти хајдука и ускока). <i>Књижевност и стварност</i> , Научни састанак слависта, <i>ЗМСС</i> , 2007, 36/2: 111-123		
57. Месец у капи росе: поетика загонетања у збирци песама „Кућа и гост”Алека Вукадиновића. <i>Поезија Алека Вукадиновића, Десанкини мајски разговори</i> , књ. 24, Задужбина Десанка Максимовић, пр. Н. Мирков, Београд, 2008: 37-53.		
58. Краљевић Марко по други пут међу Србима: епска биографија као искушавање жанра. <i>Лако перо Радоја Домановића</i> , Зборник радова у спомен Радоју Домановићу 1908-2008, пр. М. Станојевић, Крагујевац, 2008: 125-141.		
59. Усмено певање о хајдуцима у јужнословенском контексту. <i>Словенски фолклор и фолклористика на размеђи два миленијума</i> , Зборник радова са међународног научног симпозијума одржаног 2-6. октобра 2006, ур. Љ. Раденковић, САНУ, Балканолошки институт, Посебна издања 101, Београд, 2008: 303-315.		
60. Бајо Пивљанин у усменој поезији – епска транспозиција историје. <i>Књижевност и стварност</i> , <i>ЗМСС</i> , 2008, 37/2: 137-155.		
61. Од традиције до усменог «текста» – иницијалне формуле у песмама о хајдуцима и ускоцима. <i>Српско усмено стваралаштво</i> , ур. Н. Љубинковић – С. Самарџија, Институт за књижевност и уметност, Београд, 2008: 147-191.		
62. Принцепа на зрну грашка. Мотив делије девојке у усменој поезији о хајдуцима на Балкану, <i>Митолошки зборник</i> , ур. М. Стојановић, прир. Ж. Андрејић, Центар за митолошке студије Србије, Рача-Београд, 2008, бр. 18: 221-249.		
63. Трогуба концепција божанског: мит, историја и човек у „Летопису Перунових потомака”. <i>Традиционално и модерно у стваралаштву Десанке Максимовић</i> , Бања Лука, 18-20. мај 2007, ур. А. Ћосић-Вукић, Задужбина Десанке Максимовић, Десанкини мајски разговори, књ. 25, Београд, 2008: 191-209.		
64. Милошев hybris, <i>Даница</i> . Српски народни илустровани календар, ур. М. Матицки – Н. Милошевић-Ђорђевић, Вукова задужбина, XVI, Београд, 2008: 152-162.		
65. Жена на капијама Града. <i>Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима</i> (Посвећено успомени на проф. др Новицу Новицу Петковића), IV, Београд, 2008: 111-137.		
66. Мозаик епских судбина. (Снежана Самарџија, Биографије епских јунака). <i>Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима</i> , IV, Београд, 2008: 361-369. – Приказ		

67. Усмени прозни облици у настави књижевности. (Зона Мркаљ, Наставно проучавање народних приповедака и предања). <i>Књижевност и језик</i> , 2009 LVI / 1-2 Београд, 2009: 155-161. – Приказ.		
Студије објављене након претходног избора		
68. „Живот Станислава Сочивице” Ивана Ловрића (Између документарне вести и исповести и епске биографије), Научни састанак слависта, <i>ЗМСЦ</i> , Београд, 2009, 38/2: 95-113.		
69. Мартолови и епска слава, <i>Митолошки зборник</i> , прир. Ж. Андрејић, 22, Рача: Центар за митолошке студије Србије, 2009: 302–323.		
70. Певач и културни идентитет. <i>Књижевност и култура</i> , Научни састанак слависта у Вукове дане, <i>ЗМСЦ</i> , књ. 39/2, 2010: 89–103.		
71. Наслови као иконе. <i>Поезија Слободана Зубановића</i> , Зборник радова, Задужбина „Десанка Максимовић“, Десанкини мајски разговори, књ. 26, пр. Н. Мирков, Београд, 2010: 16–25.		
72. Вишњић о Светом Сави, <i>Филолог</i> , Часопис за језик, књижевност и културу, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, I, 2010: 93–103.		
73. Српски и бугарски фолклористи. Правци и циљеви истраживања, <i>Годишњак за српски језик и књижевност</i> , Зборник у част проф. др Мирољуба М. Стојановића, Филозофски факултет у Нишу, Ниш, 2010, година XXIII, бр. 10: 303–315.		
74. Млад јунак у јужнословенској усменој поезији. <i>Ликови усмене књижевности</i> , „Српско усмено стваралаштво“, књ. 6, ур. С. Самарџија, Институт за књижевност и уметност, Београд, 2010: 29–65.		
75. <i>Словенска антитеза: формула и жанр. Фолклор. Поетика. Књижевна периодика</i> , Зборник радова посвећен Миодрагу Матићком, ур. Станиша Тутњевић, Институт за књижевност и уметност, Посебна издања, књ. 33, Београд, 2010: 259–281.		
76. На језеру црне крви. <i>Косово и Метохија у цивилизацијским токовима</i> , Међународни тематски зборник, књига 2, <i>Књижевност</i> , ур. В. Питулић, Косовска Митровица: Филозофски факултет, 2010: 75–93.		
77. Прича о змајеубици, <i>Књижевност и језик</i> , LVII, бр. 3–4, Београд, 2010: 237–251.		
78. Гојковичин смех: поетика жанра у усменој књижевности, <i>Књижевност и језик</i> , LVIII, бр. 1–2, Београд, 2011, 61–75.		
79. Од камена ником ни камена. <i>Поезија Рајка Петрова Нога</i> , Десанкини мајски разговори, Задужбина „Десанка Максимовић“, књ. 28, пр. С. Тутњевић, Београд, 2011: 155–179.		
80. Певач и подземни токови традиције. <i>Жива реч</i> , Зборник у част проф. др Наде Милошевић Ђорђевић, ур. М. Детелић – С. Самарџија, Београд: Балканолошки институт САНУ – Филолошки факултет Универзитета у Београду, 2011: 615–639.		
81. Је ли се Матавуљ огрешио: веровања у вештице у Матавуљевој прози. <i>Симо Матавуљ – дело у времену</i> , Зборник радова са међународног скупа <i>Књижевно дело Симе Матавуља</i> (29. и 30. мај 2008), ур. Д. Иванић – Д. Вукићевић, Београд: Филолошки факултет, 2011: 255–271.		
82. На путу их устријели стрјела: о формулама бугарштица. <i>Творци српског књижевног језика</i> , Зборник радова, ур. В. Матовић – М. Матићки, Београд: Вукова задужбина – Институт за књижевност и уметност, 2011: 55–71.		
83. Жене у бугарштицама. <i>Српски језик, књижевност, уметност</i> , II, <i>Жене: род, идентитет, књижевност</i> , ур. Д. Бошковић, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, Скупштина града 2011: 199–208.		
84. О баладичној структури бугарштица. <i>Споменица Валтазара Божишића: о стогодишњици његове смрти</i> , 2, пр. Л. Бренеселовић, Београд – Ниш, Службени гласник – Институт за управно право. Правни факултет Универзитета у Нишу, 2011: 593-605.		

85. Вук и предвуковски записи. <i>Српска и европска књижевност</i> , Научни састанак слависта у Вукове дане, <i>ЗМСЦ</i> , 40/2, 2011: 201–215.		
86. У обиљу биља: поетика традиције у сонетима Скендера Куленовића. <i>Споменица Скендера Куленовића: поводом стогодишњице рођења (1910-2010)</i> , ур. М.Тешић, (Научни скупови САНУ, СХХХVII, Одељење језика и књижевности, књ. 24), Београд: САНУ, 2011: 149–163.		
87. Епска вертикала <i>Стојанке Мајке Кнежополке</i> Скендера Куленовића. <i>Мешиа Селимовић и Скендер Куленовић у српском језику и књижевности</i> , Зборник радова, одговорни ур. Р. Поповић, Академија наука и уметности Републике Српске, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци, Филозофски факултет ниверзитета у Источном Сарајеву, Бања Лука – Источно Сарајево, 2011: 256–272.		
88. Истина и фикција у српским и бугарским песмама о хајдучима. <i>Истина, мистификација, лажа в славјанските езици, литератури и култури</i> , ур. Н. Иванова, Е. Дараданова, В. Делева, Д. Денчева, Р. Камберова, А. Стаменова, М. Стефанов (съст.), София: Лектура, 2011: 667–674.		
89. Ђурђеви ступови у народној традицији. <i>Ђурђеви Ступови и Будимљанска епархија</i> , Зборник радова, ур. Б. Тодић – М. Радујко, Беране: Епископија Будимљанско-Никшићка, Манастир Ђурђеви ступови : Полимски музеј Беране; Београд: Филозофски факултет, Институт за историју уметности, ЈП Службени гласник, Православни богословски факултет, Институт за теолошка истраживања, Београд 2011: 697–709.		
90. Костићева вила. Жена као драма у поезији Лазе Костића. <i>У спомен на Лазу Костића (1841-2011)</i> , Зборник радова, ур. И. Живанчевић Секеруш, Нови Сад: Филозофски факултет, 2011: 69–92.		
91. Хајдучки фолклор као балкански културни код: поетика жанра. <i>Balkański folklor jako kod interkulturowy</i> , Том 1, ур. J. Rękas, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza в Poznaniu, Poznań 2011: 35–47.		
92. Андрић и Кочић – кнежевићи и кнезови. <i>Иво Андрић у српској и европској књижевности</i> , Научни састанак слависта у Вукове дане, <i>ЗМСЦ</i> , 41/2, 2012: 279–289.		
93. Убог Небог Бог. <i>Српски језик, књижевност, уметност</i> , Зборник радова са VI међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (28-29. X 2011), књ. II, <i>Бог</i> , ур. Д. Бошковић, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2012: 25–39.		
94. Историја у бугарштицама. <i>Време и история в славјанските езици, литератури и култури</i> , Сборник с доклади от Единадесетите национални славистични четения 19–21 април 2012, Том II, Литературознание. Фолклор, София: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 2012: 488–493.		
95. Илија Конев о Вуку Караџићу, у: <i>Славјаните. Общество, религија, култура</i> , Юбилеен сборник в чест на 60-годишнината на професор дфн Панайот Караџозов, София: Университетско издателство “Св. Климент Охридски”, 2012: 93–100.		
96. Типови болесног јунака у српској и бугарској усменој поезији. <i>Заједничко у словенском фолклору</i> , Зборник радова, ур. Љ. Раденковић, Београд: Балканолошки институт САНУ, Посебна издања 117, 2012, 191–206.		
97. Змија у бугарштицама. <i>Гује и јакрепи: књижевност, култура</i> , ур. М. Детелић – Л. Делић, Београд: Балканолошки институт САНУ, Посебна издања 120, 2012: 95–111.		
98. Српско и бугарско усмено стваралаштво у интеркултурном коду. <i>Српско усмено стваралаштво у интеркултурном коду</i> , ур. Б. Сувајџић, Библиотека „Српско усмено стваралаштво“, књ. 7. Београд: Институт за књижевност и уметност, 2012: 127–195.		
99. Вук и камен – апелативни жанрови у поезији Матије Бећковића. <i>О песмама, поемама и поетици Матије Бећковића</i> , Зборник радова, Наука о књижевности, ур. Ј. Делић – Д. Хамовић, Поетичка истраживања, књ. 14, Институт за књижевност и уметност, Учитељски факултет Универзитета у Београду, Дучићеве вечери поезије, Требиње, Београд–Требиње, 2012: 123-159.		
100. <i>Співець і культурний ідентитет</i> , у: <i>Српска фолклористика – Сербська фольклористика</i> , Національна академі наук України, Народна творчість та етнологія, 2, Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського,		

Київ, 2012: 64–71.		
101. Ђаво у млину: фигура ђавола у драмама Миодрага Ђукића. <i>Belief Narrative Genres – Жанрови предања – Жанры преданий</i> , ур. З. Карановић, Willem de Blecourt, Нови Сад: Филозофски факултет, 2012: 247–255.		
102. Хермесова гомила: симболика камена у збирци Камена успаванка Стевана Раичковића, <i>ЗМСЦ</i> , 42/2, 2013: 885–899.		
103. Пред Трајановим вратима. Епски лик Старине Новака код Срба и код Бугара, <i>Књижевност и језик</i> , LX, бр. 2, 2013: 303–317.		
104. Формула и мит. Формуле времена у бугарштицама о Косовском боју. <i>Време, вакат, земан. Аспекти времена у фолклору</i> , Библиотека „Српско усмено стваралаштво“, књ. 8, ур. Л. Делић, Београд: Институт за књижевност и уметност, 2013: 331–357.		
105. Савремена српска фолклористика: правци, циљеви, исходи. <i>Савремена српска фолклористика I</i> , ур. З. Карановић – Ј. Јокић, Нови Сад: Филозофски факултет у Новом Саду, Центар за истраживање српског фолклора, 2013: 11–23.		
106. Драмско копије или историјска драма: Наход Симеон у народној песми и драми. <i>Зборник у част Марији Клеут</i> , ур. С. Томин, Љ. Пешикан-Љуштановић, Н. Половина, Нови Сад: Филозофски факултет у Новом Саду, 2013: 251–279.		
107. Тамни вилајет: фолклорна традиција у песмама за децу Десанке Максимовић. <i>Над целокупним делом Десанке Максимовић</i> , ур. С. Тутњевић, Београд: Задужбина „Десанка Максимовић“, 2013: 245–260.		
108. „Орао се вијаше“. Над градом формула. <i>Промисљања традиције. Фолклорна и литерарна истраживања</i> , Зборник радова посвећен Мирјани Дрндарски и Ненаду Љубинковићу, ур. Б. Сувајцић – Б. Златковић, Институт за књижевност и уметност (Посебна издања, књ. XXXVII), Београд, 2014: 147–165.		
109. Б. Сувајцић, Б. Златковић, <i>Мирјана Дрндарски – поклоник тумачења лингвистичких и литерарних појава у друштвено-историјском контексту</i> , у: <i>Промисљања традиције. Фолклорна и литерарна истраживања</i> , Зборник радова посвећен Мирјани Дрндарски и Ненаду Љубинковићу, Уредили Б. Сувајцић и Б. Златковић, Институт за књижевност и уметност (Посебна издања, књ. XXXVII), Београд, 2014, 41–46.		
110. Розповід про змієвбивцю. <i>Слов'янський світ</i> , Национальна академія наук України, Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського, Випуск 11, Київ, 2013: 3–21.		

IV Уређивање публикација

1. Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, главни уредник Бошко Сувајцић, година I–VIII, Београд: Филолошки факултет, 2005–2013.		
2. <i>Српско усмено стваралаштво у интеркултурном коду</i> , уредник Бошко Сувајцић, Библиотека „Српско усмено стваралаштво“, књ. 7. Београд: Институт за књижевност и уметност, 2012, 479 стр.		
3. <i>Промисљања традиције. Фолклорна и литерарна истраживања</i> , Зборник радова посвећен Мирјани Дрндарски и Ненаду Љубинковићу, уредили Б. Сувајцић и Б. Златковић, Институт за књижевност и уметност (Посебна издања, књ. XXXVII), Београд, 2014.		

Број бодова до претходног избора	Број бодова после претходног избора
I + II + III =	II + III + IV =

Укупно бодова:

V Менторски рад

а. Одбрањене докторске дисертације

1. Снежана Пасер, <i>Елементи народне књижевности у стваралаштву Десанке Максимовић</i> , докторска дисертација одбрањена на Филолошком факултету у Београду 2012.
2. Данијела Петковић, <i>Јунак и сиже у процесу епског моделовања</i> , докторска дисертација одбрањена на Филолошком факултету у Београду 2013.

б. Пријављене докторске дисертације

1. Мр Велибор Симчевић, <i>Народна лирика Жупе Александровачке (савремена теренска истраживања и наслеђена грађа)</i> , докторска дисертација пријављена на Филолошком факултету у Београду 2007.
2. Мр Соња Радојевић-Секуловић, <i>Урок, благослов и клетва у лирско-епској народној поезији</i> , докторска дисертација пријављена на Филолошком факултету у Београду 2007.
3. Мр Кристина Митић, <i>Прољећно-љетње обредне пјесме у Срба</i> , докторска дисертација пријављена на Филолошком факултету у Београду 2010.
4. Мр Славица Лукић, <i>Епска биографија Бановић Секуле у јужнословенском контексту</i> , докторска дисертација пријављена на Филолошком факултету у Београду 2011.
5. Мр Весна Војводић, <i>Стилизација породичних односа у српским народним епским песмама и баладама</i> , докторска дисертација пријављена на Филолошком факултету у Београду 2011.
6. Мр Љубо Шкиљевић, <i>Севдалинке – историја биљежења и проучавања</i> , докторска дисертација пријављена на Филолошком факултету у Београду 2014.

Као и у досадашњем научном раду, интересовања др Бошка Сувајџића могу се груписати у неколико основних области: 1) испитивање историје бележења и изучавања усмене књижевности, посебно епике; 2) осветљавање поетике усмених родова и врста; 3) компаративни приступ усменом стваралаштву, који се односи на истраживања српске усмене епике и традиције у балканском и словенском контексту; 4) компаративна истраживања и тумачења динамичних односа између усмене и писане уметности ртечи.

Основни токови и методологија истраживања веома се добро испољавају у Сувајџићевој књизи *Јунаци и маске* (II, 4), чија мозаична структура обједињава 12 студија. Уводна расправа о формули у усменој епици представља синтезу досадашњих приступа техници епског певавања. Указано је на утицаје Пери-Лордове теорије и распон формулативности од „групе речи“ до композиционих схема и слојева традиције. Посебно је истакнуто Шмаусово поимање динамичних принципа усменог стваралаштва. Прво поглавље (*Јунак у епском моделу*) састоји се од пет студија, посвећених појединачним варијанатама (*Бановић Страхиња*, *Попевка од Свилојевића*, *Орање Марка Краљевића*, *Свети Саво*, *Почетак буне против дахија*). Задирући у сфере књижевне археологије, морфологије облика и питања стила, Сувајџић је укрштао различите научне приступе, осветљавајући сложене везе међу облицима, распрострањеност модела, особеност обрада на јужнословенском простору. Испитујући поетску граматику усмених облика, њихове законитости и прожимања жанрова издвојио је поетичка упоришта епског песништва, а тим питањима се Сувајџић бави и у осталим студијама ове књиге, као и у другим радовима (посебно у: III, 41, 47, 49, 51, 61, 65, 75, 78, 98). Са подједнаком пажњом се сагледавају и кругови варијаната и микро јединице традиционалног фонда (поетика формуле) и усмено епско песништво као сложен систем.

У другом одељку књиге (*Епски живот јунака*) примењен је другачији истраживачки угао - процеси стилизације и поједине епске биографије. Онако како смрт може постати предуслов епске славе и окосница епске физиономије јунака, тако се овај блок отвара анализама метафоре смрти, која је учестала међу бугарштицама и особеном структуром епитафа, чије су формуле блиске епском песништву. Затим је кроз увид у јужнословенску фолклорну грађу осветљена митска и фиктивна смрт Марка Краљевића, уз сучељавање архаичне подлоге са епском техником. Законитости „јуначких“ песама савршено су се испојиле у обимној студији о Старини Новаку,

тим пре што је Сувајџић обухватио грађу са читавог балканског терена. Осим односа односа историја – епика, прередочен је мотивски склоп биографије харамбаше/хајдука. Детаљно су осветљени поступци индивидуализације епског јунака, као и зависност епске слике од времена и простора кроз који се шири епска слава. Посебно је драгоцен типолошки приступ категорији епских јунака. Почев од елементарних опозиција на којима почива традицијска култура, типологија је изведена у садејству функција, сижеа и жанра, са једне стране, док се са друге стране постављају номенклатура, атрибуција и мотивација ликова, тј. елементи битни за појединачни портрет и став певача/слушалаца. Означавајући категорију епског делокруга појмом „маске“, Сувајџић издваја и представља осам типова: маске владара, хероја, витеза, зооморфна, демонска, соларна, лажна, аполонска, андрогина.

У овој књизи детаљно су осветљени различити процеси, битни за стварање/трајање епске поезије: од постојаних сегмената епских биографија, преко динамичних веза усмених родова и врста, до сложених односа између архаичних слојева, историје, дотицаја култура и поступака стилизације. Истраживачки простор се шири са епске форме (тематских кругова, модела и варијаната) на типове дистанце према епском песништву и на његову особену „етнокултурну функцију“, која је повезана са погледом на свет и целокупним традицијским фондом колектива. Закључци се подупиру сведочанствима културних посленика из свих времена, који су народне умотворине бележили, изучавали их или њима били инспирисани. Други, важан ток аргументације успоставља поуздан увид у путописе, на чијим страницама су сачувана сведочења о песничким врстама и условима њиховог трајања. Из такве подлоге и богатог фолклорног корпуса Сувајџић је назначио упечатљиве портрете српских краљева, царева, мученика и одметника, светаца и хероја, надахнуто повезујући дела средњовековних писаца, архивске документе и поетске путеве стварања и гашења епске славе. Јасно и прегледно писана, ова књига је поуздан пресек кроз научну литературу о народној књижевности и сродним научним областима, о чему сведоче исцрпне напомене у текстовима, спискови скраћеница и индекси.

Изузетно познавање фолклорне грађе, историје бележења, помена, записа, етнографске и теоријске литературе, као и суптилне анализе одабраног научног проблема, долазе до изражаја и у осталим књигама и студијама Бошка Сувајџића. За науку о народној књижевности је посебно драгоцен Сувајџићева монографија о Илариону Руварцу (II, 5), којој је додељена и награда Вукове задужбине за науку у 2007.

Настојећи да осветли Руварчев значај у заснивању српске науке о народној књижевности, Сувајџић је обухватио Руварчев опус, испитан још у склопу магистарског рада, али је проблематику проширио на Руварчево време и савременике, потоње токове проучавања и тумачења српске традиције, посебно епике. Поред радова Илариона Руварца, везаних за усмено стваралаштво, представљени су и други сегменти његове научне делатности (нпр. из области политичке и црквене историје). Ефикасно скицирана биографија Илариона Руварца, уз фрагменте писама и преписку која је укључена међу прилоге књиге, открила је необичну личност и размену научних идеја међу савременицима. Економично је предочена описна библиографија радова у којима је Руварац поклањао пажњу усменој књижевности, да би се сам корпус размотрио кроз три централна поглавља: *Две студентске расправе; Прилози из народне књижевности; Између историје и традиције*. Руварчева истраживања представљена су на основу: његових бројних прилога из периодике и полемике са савременицима. Сувајџић је први пут у нашој науци успоставио комплетну слику о Руварчевим заслугама за историју изучавања српског усменог стваралаштва. Вредност ове монографије је утолико већа што опус Илариона Руварца није остао затворен у границама одређене епохе, већ је успостављен континуитет научних приступа током 150 година. Преглед метода истраживања у српској фолклористици напореда је пратио односе најеминентнијих страних научника (Шафарик, Миклошић, Халански, Серенсен, Шмаус, Путилов, Браун, Фоли итд) према српској и јужнословенској грађи. Кроз све сегменте монографије доследно је спроводен тај истраживачки модел, јер су детаљно обухваћени одједи Руварчевих запажања у оновременој науци (радови В. Јагића, С. Новаковића, К. Лиречека, А. Гавриловића, С. Стојковића, П. Срећковића и др.) и у приступима потоњих истраживача, све до наших дана.

Сувајџић је пажљиво анализирао Руварчеве текстове: „студентске расправе”, изворе „старе српске повеснице“, испитивања српских јуначких песама (1856-1858). Тада покренута питања (односи историја – поезија, „јуначке скаске“ – епске „хисторијске“ песме; слојевитост и митске компоненте традиције итд.) обележила су централне токове тумачења епског песништва у српској науци с краја 19. и почетка 20. века. Као особени медаљони издвајају се и у овој књизи Руварчева разматрања појединих питања епског песништва, којима су наредне генерације научника такође поклањале велику пажњу (тумачења о Леђан-граду, Балачку војводи, Страхињићу и његовом хрту и др.). Нека изузетна Руварчева запажања Сувајџић је пажљиво ревитализовао, попут тумачења метафоре о „три копља”, слојева епских портрета браће Војиновића, Момчила војводе, Марка или Новака. У Руварчевом приступу Сувајџић је истакао и тврдње које не показују само снагу митских представа и историјских наноса, већ и духовних преокрета, какав у српској историји и култури представља процес христјанизације. Уз пажљиве анализе Руварчевих радова непрекидно се указује на далекосежност тих запажања, која се савршено уклапају у савремена тумачења: односа певача и колектива, „извођачког времена фолклора”, теорије рецепције и дефиниције формуле, генезе облика, путева преношења старих „скаски” на различите ликове и личности, особености „песама на међи” итд.

Одељак посвећен *Прилошцима* Илариона Руварца обухватио је студије о Немањиним благом, проклетом Јерини и последњим Бранковићима, Старини Новаку, Мусићима, „цароставним” књигама, о путевима формирања предања. Организујући излагање ка детаљима Руварчевих интересовања, Сувајџић је потврдио да се до одлика усмене епике може доћи тек у садејству више дисциплина. Поред спреге епике са предањем, нужни су компаративни увиди у фолклор других народа и прожимања усмене и писане речи од средњовековних списа, познијих родослова и хроника до спева из 19. века. Заокретом ка уделу историје у обликовању песништва најављена је значајна област Руварчевих истраживања и битна компонента епског система, највише проучавана у нашој средини. Засебно поглавље посвећено је Руварчевим открићима разлика између фолклорних мотива и детаља из националне историје: о смрти цара Уроша, позицији краља Вукашина Мрњавчевића, владарском достојанству кнеза Лазара. Аргументација и тон излагања уврстили су Руварца у ред најжучнијих полемичара на путу обрачуна са поетизованом повесницом српске средњовековне државе, али и каснијих периода (о великој сеоби, цетињској штампарији, независности Црне Горе).

Ова монографија Бошка Сувајџића представља много више од књижевноисторијског осврта на једну личност и појединачни научни опус. Трагајући за одговором о Руварчевом месту у српској науци, Сувајџић је саставио чврсту (ре)конструкцију историје изучавања народне књижевности. Дотакао се и судбине најстаријих помена и најпознатијих усмених варијанта, епских биографија и најситнијих честица фолклорног фонда. Обухватио је сукобе романтичарске и позитивистичке концепције националне књижевности, комплексне односе критичке историје и усмене епике, све фазе у примени митолошких поставки на сагледавање традиције. Изузетна по акрибичности, аргументованом и објективном пресеку кроз целокупну књижевну историју и теоријску литературу, Сувајџићева синтеза осветљава: најважније одлике усмене књижевности, резултате и интеракцију научних дисциплина, као и место наше научне мисли у Европи.

Значај Руварчевих истраживања предочен је и у засебним радовима, тако што се издвојила једна од битних црта овог научног опуса, његова полемика са идеологијом романтичарске историографије, преписка са најзначајнијим европским научницима или високи научни критеријуми које је пред сопствена истраживања постављао сам Руварац (II : 43, 48, 54). Засебно је издвојена и Руварчева заслуга за успостављање митолошке школе у српској фолклористици (II, 53). Изузетан значај има и компаративно посматрање српске традиције, било да се она положила у индоевропски митолошки систем, да се откривао преплет са писаном речи или је повезивана са културом других народа. Из ових позиција су се, уосталом, формирали и усмеравали најважнији правци изучавања народне поезије.

Основни токови, методологија и квалитети истраживања испољавају се и у Сувајџићевој књизи *Певач и традиција* (II, 5), која је представила оба пола динамичних односа ставарања, како је и сугерисано поднасловима тематских целина (*Певач и традиција; Традиција и певач*). Први сегмент књиге обухвата шест студија: *Певач и традиција, Рађање певача, Јунаци и*

издајници, Каталози и коментари, Клетве и благослови, Ђе је свему свету на видiku. Окосницу истраживања представљају: репертоар Филипа Вишњића, особености тог корпуса и спољашњи импулси певавања. Излагања отвара пресек кроз досадашња тумачења специфичне интеракције колективне и индивидуалне компоненти усмене импровизације. Указујући на улогу превентивне цензуре средине у рецепцији и животу усмених дела, Сувајцић наводи типологију усмених певача и истиче слојевитост контекста – културно-историјских услова и околности извођења (и бележења) варијанте. Теоријски план излагања подупру анализе записа настајалих током векова на читавом јужнословенском и словенском простору (бугарштите, *Ерлангенски рукопис*, Вукова грађа, новији корпуси).

Статус гуслара међу савременицима реконструисан је и на основу до данас махом запостављених сведочења (С. Станичића, Ч. Радишића и др). Тако су се указали путеви (само)идентификације певача са јунацима о којима пева, пројекција епских идеала и хероизација сопствене биографије. Уз синтезу досадашњих приступа, Сувајцић је битно надградио увиде у Вишњићев стваралачки поступак (однос према наслеђеном фонду, функције каталога, паралелизма, општих и посебних формула). Нарочито су успеле анализе ритмичко-интонационог уређења Вишњићевог стиха; хронотопа; односа епике и културно-историјских предања; типова финалних формула (коментар, химна, наглашена веродостојност опеаних догађаја); путеви трансформације старих и изградње нових формула. Песничкој грађи придружен је низ прозних сведочења о збивањима с почетка 19. века, а размотрена је и жанровска условљеност стилизације. Вишњићева стваралачка „радионица“ расклопљена је као збир процеса који чине фактографско-чињенички костур хроничарских песама, повезаних са друштвено-политичком и националном позадином ширег контекста херојског доба.

Поступци фикционализације историје придружени су детаљно осветљеним елементима епске технике: морфологија бојева, мотивске везе са Првим косовским бојем, глорификација/детронизација ликова (Вожд, Чупић, Недић : Ђурчија). Као парадигму Вишњићевог односа према историји и традицији Сувајцић издваја *Бој на Чокешину*, пажљиво испитујући све одлике певачевог стила (улоге коментара, стилске ефекте паралелизма и контраста; композицију; семантику простора итд), а корпус је упоређен са Вуковом штампаном и рукописном грађом, спевовима Г. Ковачевића итд. Сувајцић заговара тумачење по којем је Вишњићева устаничка епика „карика од усмене ка писаној речи српског романтизма“ (стр. 159).

Наоко обрнута истраживачка перспектива и даље суштински обухвата сложена садејства колективне и индивидуалне компоненте усмене књижевности. И овај одељак, симетрично постављен у односу на први сегмент монографије, састављен је од шест студија: *Традиција и певач, Певач и културни идентитет, Певач и подземни токови традиције, На изворима формуле, Жена на капијама Града, На језеру црне крви*. Друга тематска целина посвећена је различитим елементима традиције, битним за обликовање/разумевање усменог дела. Двострукост контекста (опеваног догађаја/жанра и традиције) потврђује се и кроз суптилне додире усмене и писане речи, које савршено илуструје Његошев *Горски вијенац*. Указујући на досадашње приступе, Сувајцић анализе заснива од микро-јединице (формуле) према особеностима форме (спев). Након осврта на транспоновања паремииолошке грађе у Његошеском делу, прати се удео реминисценција, које покрећу колективно знање о епским биографијама (Сибињанин Јанко, краљ Вукашин, Иван Црнојевић), тематским круговима (косовски бој и његови јунаци) и техници епске стилизације. Сувајцић указује на „дубински рад“ формула као динамичног обрасца, који носи „суму информација о традицији“ (стр. 239). Посебно су у Његошеском делу анализирани опште формуле (нпр. инвокација; формуле чуда, глорификација, маркирање говора јунака) и њихова функција у новом синтагматичком склопу.

Са фолклорног фонда као подлоге стваралачких решења у усменој и писаној књижевности пажња се усмерава на сам феномен традиције и статус јединке, која у традицијским оквирима обликује свест о себи, одражава колективни идентитет и спознају о другима. Сувајцић се задржава на амбивалентности саме категорије традиције, показујући како се у њеним координатама преносе најшира знања, али и лимитирају (стваралачке) слободе. Општа теоријска питања допуњавају се тумачењем: песме о сестри Леке капетана; исходиштима стилских фигура (словенска антитеза) и песничких слика (девојка у одори од сунца и месеца – жена на капијама

града – Косовка девојка). Сувајцићу уверљиво осветљава слојеве појединих модела и стилско-семантички потенцијал фигуре, у Вуковом корпусу и најстаријим записима. Определивши се за тумачење најсложенијих и често противречних питања трајања усмене епике Сувајцић је обогатио досадашња сагледавања односа између ствараоца, дела и контекста стварања/рецепције усмене варијанте; повезаност минималног „текста“ (формула, фигура, варијанта) са комплексом традиције. Зато је *Певачу и традицији* Бошка Сувајцића 2010. припала награда „Миле Недељковић“ за најбољу књигу из области фолклористике.

И књига *Дновиде воде* Бошка Сувајцића (II, 6) посвећена је сложним питањима уметности речи у токовима националне културе. Познавања фолклорне грађе, историјских извора, теорије књижевности и досадашњих изучавања сигурна су подлога компаративним приступима српској књижевности. Први сегмент усмерен је ка елементима традиције, који су (п)остали извориште инспирација књижевницима: песма о зидању Скадра, подвиг змајеубице, епски лик Марка Краљевића, судбине косовских јунака и грех находа Симеона. Измену истраживачке перспективе најављује хајдучка биографија из пера Ивана Ловрића, а затим се осветљава фолклорна баштина у опусу тројици великана српске прозе – С. Матавуља, И. Андрића и П. Кочића. Бавећи се испитивањима удела традиције у српском песништву, Сувајцић је почасно место наменио Лази Костићу. Затим се нижу тумачења збирки Д. Максимовић, С. Куленовића; Р.Нога, А. Вукадиновића и М. Бећовића. У завршним студијама слојеви значења и занатске вештине разгрћу се из обиља кратких говорних форми, загонетке, клетве, заклетве, идиома. Сам говор и мелодије језика, ритам, звук и стилска средства најједноставнијих усмених облика испољавају снагу исконског изворишта поезије.

Из дубоких слојева наслеђа Сувајцић је одабрао фолклорне и песничке обраде мотива крвне жртве и змајеборца, показујући разноврсност доживљаја и зависност стилизације од песничких (усмених и писаних) форми, у којима се на више начина испољавају „свето време мита, висока средњовековна култура и профано време историје“ (стр. 60). Разноликост у истој појави, детаљу и сегменту традиције одлично су потврдиле студије о древном спасиоцу и Марковој епској биографији. Његово име привлачило је пажњу неписменог пука и учених, а усмена епика и предања дали су материјал писцима из разних епоха и различитим жанровима. Сувајцић то истиче указујући на Стеријину алегорију, сатиру Радоја Домановића и Михизову драму. Усмену књижевност српског народа Сувајцић је означио као „још увек живу класику нашег литерарног наслеђа“ (стр. 77), што су потврдиле дела инспирисана традицијом о Косову (*Обилић* С. Милутиновића Сарајлије, Стеријино јуначко позорје, Суботићева драма, трилогија М. Шеварлића и драмске верзије Љ. Симовића). Придружен је и пресек кроз писане изворе и усмене варијанте. Колико год да су се отварале могућности нових читања тог наслеђа, компактност епског тематског круга је истовремено и спутавала ауторе. За разлику од епског Косова, судбина находа Симеона нема такве националне размере и последице, али носи универзални трагички потенцијал. Сувајцић прати удес овог јунака и начине обраде фолклорних варијаната од Стеријиног *Находа Симеона*, преко Нушићевог *Находа*, све до најновијих датума српске књижевности и драме Милене Марковић.

Гранична студија посвећена је односима између историје и литературе. Сувајцић детаљно испитује текст Ивана Ловрића, који спаја елементе документа, литерарних покушаја и пионирске фолклорне студије. Показујући како епски наноси учествују у обликовању хајдучког животописа, Сувајцић је суверен на свом простору, јер има потпуни увид у записе и историјске изворе. То су, уосталом, квалитети и његове *Антологије епских песама о хајдучима и ускоцима* (II, 3), која по озбиљности предговора и напомена уз сваку песму, као и по литератури и индексима може бити узор антологијском избору народних умотворина.

Досадашње приступе Матавуљевој прози Сувајцић је допунио пажљиво испитујући фолклорна упоришта у одабраној приповеци и илузију усменог приповедања. Тај наративни „манир“, омиљен међу српским реалистима, усавршио је И. Андрић, а Сувајцић тумачи мотиве и фолклорних жанрова које је Андрић разградио и надградио (теме о несрећним љубавима, коби лепоте, савезу са нечастивим, жртвама принетим грађевинама и ћудима историје). Други део огледа посвећен је додирним тачкама Андрићевог и Кочићевог стваралаштва, њиховој укореењености у традицији и изокретању архетипске матрице. Фолклорна подлога сагледана је и у

ставовима Лазе Костића, а затим је Сувајџић трагао за мало разматраним везама између Костићеве поезије и стихова Филипа Вишњића. Спону је чинио смисао Косова и „стarih јунака“ из њихових визија и песама. До Костићеве аутопоетике водили су његови есеји, програмска и лабудова песма, драме, духовна енергија и посебно дневнички записи.

У форми триптиха, сегмент књиге о збиркама Д. Максимовић одражава и структуру Сувајџићевог мозаика. Кроз тумачења најпознатијих збирки из разних Десанкиних периода сабрани су импулси битни за токове националне културе и књижевности. Сувајџић издваја низ мотива (змај и змија, култ мртвих и плодности, семантика простора и др.) и истиче повезаност са паганским наслеђем, културом средњег века и српском повесницом. Пратећи кроз *Дновиде воде* токове српске поезије 20. века, Сувајџић је анализирао позију С. Куленовића (уметничке поступке, синестезију, контраст, симболика биља, боја, воде; језички обрти, функције клетве, заклетве, бројанице, молитве). Оглед о поезији Р. Нога успоставља везу и са књигом Бошка Сувајџића *Јунаци и маске*, у којој се испитује изворна поезија и поетика натписа на стећцима. За симболе и природу херметичне збирке *Кућа и гост* А. Вукадиновића, Сувајџић је нашао кључеве у поступцима загонетања. Бавећи се стилским решењима Матије Бећковића. Сувајџић расклапа и поетику говорних форми као ризнице стилских обрта и чувара разних слојева традиције – од обичаја и религије, преко веровања и ритуала до етике. Издвојивши особености одабраних песничких радионица и разнолике доживљаје традиције, Сувајџић је овом књигом указао на органску повезаност усменог наслеђа са врхунским донетима српске књижевности.

Запажена излагања Бошка Сувајџића на бројним међународним и националним научним скуповима и његове студије из зборника и периодичних научних публикација одликују исти квалитети о којима сведоче његове књиге. Поетичка испитивања темеље се на детаљно проученој српској грађи из различитих времена бележења и на познавању традиције балканских народа. Томе се уз потпуни увид у теоријску литературу и историју фолклористичких изучавања придружују Сувајџићева знања из националне и опште историје, истраживања архивских докумената, преписке и путничких бележака, дневника и других докумената који су нужни за свеобухватно сагледавање околности трајања усменог стваралаштва (III : 59, 62, 68). Мада се Сувајџићево интересовање усмерава и према решавању теоријских питања поделе и одређивања лирско-епских врста, ка структури и одликама лирских записа из старих зборника (III : 46), или према предањима и другим прозним формама (II : 52, 40), чита су доминантна интересовања за епску поезију. У том комплексу питања никада нису занемарени ни остали усмени родови и врсте, што, уосталом, подупиरे Сувајџићеву научну аргументацију, запажања и закључке.

При успостављању поетичких „канона“ усмене епике Сувајџић је, уз свестрану теоријску обавештеност и већ истакнуто познавање грађе, прецизно и систематично размотрио стилизацију појединих модела (III: 37-39, 62, 65), битно проширујући досадашња сазнања. Интересовања су нарочито усмерена ка типовима, склопу и функцији формула, хронотопа (III : 47) и структурно-семантички потенцијал иницијалних стихова (III : 61) у одређеним тематским круговима. Темељитост увида и поузданост типологије и у овом раду употпуниле су штампане и рукописне збирке, најпознатији и мање познати записи народне поезије.

Истраживања појединих модела постављена су у поетичке, културне и историјске координате (III : 37, 62). Тако је детаљно осветљен тип женидбе заступљен међу песмама о хајдуцима и ускоцима (III : 37). На типолошком нивоу детаљно су анализирани сегменти стилизације, при чему се савршено испољио динамички потенцијал формула, од мотивације отмице и етичког комплекса одређене средине, преко поделе улога и функција ликова, до реализације „стандардних“ епских секвенци (нпр. двобој). Осветљени су новелистички елементи, детаљи историјских реалија, путеви преобликовања митске подлоге. Успостављена композициона схема женидбеног обрасца аргументовала је више поетичких одлика епског система, стабилност/инваријантност сужејног склопа, сложене релације између епике, других усмених форми и најширег комплекса традиције.

И интернационални мотив делије-девојке (III : 62) у приступу др Бошка Сувајџића осветљен је свестрано и систематично, уз сведочења о положају жене на Балкану из перспективе путописаца од 15. до 19. века (Б. Рамберти, А. Вранчић, Р. Лубенау, Фокс, Ф. Дифрен-Кане, Д'Армон, Ж. Шено и др). Крећући се кроз шаренило и обиље тих података, Сувајџић је одабрао

фрагменте који су успоставили несвакидашњу позадину анализа примарног модела и његових рачвања (прерушена у ратника девојка односи победе без откривања / уз искушавање пола). Осим обликовања подтипова, указано је и на продор другачијих „решења”, било да се епска структура потврђује, подређује баладичним, новелистичким, па и лирским секвенцама; или се модели прерушавања приближавају особеном подвигу младог мушкарца.

Посебну пажњу Сувајцић поклања различитим димензијама компаративног сагледавања традиције српског народа: пореди једноставне облике, испитује везе усмене и писане речи, српске баштине са балканским и словенским културним наслеђем. У таквом контексту учињен је пресек и кроз науку о српском фолклору (III: 105), а пажња је посвећена појединим проучаваоцима, сродностима усмених форми са балканских простора и специфичним цртама националне културе (III: 75, 95, 96, 103, 109). Сувајцић и даље богати научне приступе специфичним тематским круговима српске епике (посебно песмама „средњих времена“, о хајдучким дружинама, III: 88, 91, 103). Одлично се успоставља спона између културно-историјског контекста и поетичких законитости, чему се придружују разматрања феномена импровизације и удео даровитости усмених стваралаца (III: 13). Као и у студијама о Вишњићу или о песмама старца Милије, Сувајцић прати позицију певача у усменој култури, показујући кроз анализу конкретног корпуса како се одражавају колективна схватања и културни идентитет одређене заједнице, али и лични став јединке која тој средини припада (III: 72, 80). Уосталом, управо ће ове динамичне и комплексне појаве на посебан начин бити актуализоване у „читању“ традиције, која се огледа у опусу или појединачним делима најзначајнијих српских књижевника из свих епоха. Бошко Сувајцић се континуирано бави овим видом компаративног истраживања, било да детаљно осветљава елементе песничке радионице С. Зубановића, драмске текстове М. Ђукића или песме за децу Д. Максимовић (III: 71, 101, 107).

Када су у средишту анализа епски тематски кругови, усменим варијантама Сувајцић увек прилази из више истраживачких перспектива, показујући процесе кроз које се моделује историјска чињеница и усмено преношено знање колектива. Истовремено, осветљавају се и поетичке законитости и механизми који учествују у обликовању уметничке фикције – од удела говорних облика као микројединица сложенијег склопа, преко прожимања једноставних облика до структуре и функције песничких средстава. Тако се сагледавају и различити нивои формулативности (фигуре и мотиви), али и читав низ елемената из етнографске подлоге, обичајног кодекса и културно-историјске баштине српског народа (III: 75, 76, 93, 104). Поред свеобухватног сагледавања најзначајнијих епских биографија, Сувајцић веома добро открива лични афинитет ствараоца при обликовању јунака (нпр. Вишњићеве песме о Светом Сави), али и типске црте ликова и процесе стилизације божанских сфера (III: 72, 103; 74; 93).

Мада је у свим Сувајцићевим радовима увек очигледно темељно познавање историје бележења и најстаријих записа, током претходног реизборног периода посебно се посветио истраживањима поетике бугарштина (III: 82, 83, 84, 18, 94, 97, 104, 108). У овом изузетно важном слоју српског наслеђа Сувајцић испитује природу формула, однос историјске и митске компоненте стилизације, као и суптилне преплете баладе са епском техником. Поједини мотиви, ликови и симболи такође су пажљиво осветљени, а увек се успостављају особене везе са *Ерлангенским рукописом*, предвуковским бележењима, целокупним Вуковим корпусом и збиркама његових савременика и следбеника. Управо су због тога и изузетно драгоцени резултати Сувајцићевих истраживања, јер аргументовано указују на компоненте и континуитет саме традиције. Овим областима српског усменог наслеђа Сувајцић је посветио и особену антологију (II: 2). Избор најзначајнијих текстова прате одличне напомене уз песме, које заједно са предговором представљају врсту уџбеника, намењеног студентима националних група, ученицима, али и широком кругу читалаца, заинтересованих за историју српске традиције и културе.

Поред резултата у научним областима за које се бира и изузетно ангажовања у раду Катедре и културних институција од националног значаја, Сувајцић је изузетно посвећен и наставним обавезама. То потврђује и посећеност његових изборних курсева на основним и мастер студијама, као и резултати младих научника којима је био ментор током израда докторских дисертација. Једна од награда из фонда „Радмила Милентијевић“ за најбољи

докторат из хуманистичких научних области припала је ове године др Данијели Петковић, а ментор при изради те дисертације био је проф. др Бошко Сувајцић. Педагошко-стручни квалитети рада др Бошка Сувајцића са студентима уочавају се и у великом броју кандидата заинтересованих за курсеве које (након прве студијске године) води или у којима учествује. Осим тога, у склопу обавезних студија студенти завршне године често пријављују дипломски испит из области Народне књижевности. Менторски рад др Бошка Сувајцића испољава се и у изузетним резултатима, који су представљени у *Годишњаку* Катедре.

У научним оквирима истраживања др Бошка Сувајцића значајан су допринос бољем сагледавању историје и поетике српске усмене књижевности, њеног места у оквирима јужнословенског и европског контекста, али и у токовима националне књижевности и културе. Својим научно-наставним радом и резултатима др Бошко Сувајцић је испунио услове за унапређење у више научно звање. Због тога Комисија предлаже Већу Филолошког факултета да **др Бошка Сувајцића** изабере у звање **редовног професора** за Народну књижевност.

У Београду,

7. 7. 2014.

Чланови Комисије:

академик проф. др Нада Милошевић-Ђорђевић

др Зоја Карановић, редовни професор

др Томислав Јовановић, редовни професор

др Снежана Самарџија, редовни професор